

Bayer Zsolt: Sztálintól Pol Potig és tovább

2018 október 15. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

De hogyan jutottunk idáig?

Kultúrharc: történelmi háttér furcsa flagellánsokkal (2. rész)

Emmanuel Macron új kormányában lesz homoszexuális-kvóta.

– Ez mindenesetre ?rületesen örvendetes – mondaná erre Sir Pelham Grenville Wodehouse, a viktoriánus Anglia furcsa zsenije, a klasszikus és ellenállhatatlan angol humor nagymestere, a Forduljon Psmithhez! alkotója, akit aztán természetesen fasisztaként bélyegeztek meg, mivel 1942-ben felolvasott néhány jegyzetet a berlini rádióban – tette ezt német fogolyként, kényszer hatása alatt, ráadásul olyasmi rémes szövegeket, miszerint: „Soha nem érdekelt a politika. Egyszer?en képtelen vagyok bárminem? ellenséges érzést felszítani magamban. Valahányszor ellenséges érzület készül fölgerjedni bennem egy ország iránt, egy végtelenül rendes polgárával találkozom. Együtt járkálunk, s nekem minden harcias gondolatom vagy érzésem elenyészik.”

A kérlelhetetlen „progresszívek” szerint P. G. Wodehouse mindenesetre fasiszta. Ett?l persze még ?rületesen örvendetes a hír, amely szerint Macron elnök nemcsak arra fog ügyelni, hogy megfelele? arányban legyenek n?k és férfiak, fehérek és nem fehérek a kormányban, de arra is, hogy legyen homoszexuális kormánytag is. A Valeurs actuelles címében idézi a Macronhoz közel álló politikust: nem szabad meglepedkezni a homoszexuálisokról a kormányátalakítást illet?en. A hetilap a „kvóta” kifejezést is használja.

– Ez mindenesetre ?rületesen örvendetes – bök az újságra a bretagne-i osztrigahalász és a bordeaux-i sz?l?míves, vacsorakor kedvtelve nézegetve a remek hírt és asszonya tomporát (ez is fasizmus).

– Én eddig nem igazán kedveltem ezt a Macron gyereket – morfondírozik félhangosan a bretagne-i osztrigahalász és a bordeaux-i sz?l?míves –, de kezdem megszeretni. Mert lesz végre homokos a kormányban, és nagy szükség van erre. Nem is igazán értem, hogy bírtuk ki eddig homokos miniszter nélkül, te asszony...

Lehet, hogy még várni kell egy kicsit az ilyen párbeszédre a bretagne-i osztrigahalász és a bordeaux-i sz?l?míves vecsernyéjekor. De már nem sokáig. Már csak arra van szükség, hogy ne legyen többé bretagne-i osztrigahalász és bordeaux-i sz?l?míves, és akkor eljön végre a szép új világ, a szép új Európa.

Mert Európa nem a sós tengeri szélben elvégzett évszázados munka, a mozdulatok bizonyossága, a kiköt?kben ringatózó viharvert bárkák meséje, ugyan, ez fasizmus; Európa nem a négyszáz éves platánsor a nyolcszáz éves château el?tt, nem a gyöngykvacs és a rózsabokor a sz?l?sor elején, és nem a sz?l?, amely már a lehet? legmélyebbre eresztette gyökereit, nem a sz?l?ben elvégzett évszázados munka, a mozdulatok bizonyossága, a pince falára kifüggesztett, megsárgult fénykép négy generációval korábbról, ugyanazon platánsor el?tt, ugyan, ez fasizmus; fasizmus a Bor, mámor, Provence is, annál is inkább, mivel megjelenik benne Charles Trenet sanzonénekes is, és rázendít egy dalra.

Érzik, remélem, hogy ez fasizmus. Ez nem a „progresszív” Európa. A „progresszív” Európa azon mérhet?, hány homoszexuális miniszter van a kormányban. Persze van még, aki nem érti az id?k szavát, és megütközik mindezen. Ilyen például Michel Onfray, aki nyílt levelet írt az elnöknek az emlékezetes, Antillákon készült fényképek okán:

„Drágám, engedd meg nekem ezt a bizalmas hangnemet, kedves Manum, mert az Antillákon készített fotóid, amelyek körbejárták az egész világhálót, ahol egy gyönyör? feketével ölelkezel, egy börtönben kigyúrttal, aki a trópusi izzadságtól csillog, miközben rajtad az öröm igen elmélyült jelei mutatkoztak. [...] Igazából bármi is motiválta ezt az embert, hogy ujjával mutogasson a köztársaságnak, érthetetlen, ahogy ez bel?led ezt a kielégült mosolyt csalta el?. [...] Hasonló ízlésr?l tanúskodik magánéleted, amely igazából a király második éneke, de nem kellene, hogy ez befolyásolja az els? énedet, a politikust és republikánust.”

Így szól Onfray nyílt levele. S hogy mi történt ezután? Michel Onfray nyílt levele körül egy napig csend volt, majd a francia közmédia kitiltotta Onfrayt a m?soraiból. Nem mutatják be a vele készült m?sort a France 5 kulturális adón, és nem mehet be a közszolgálati rádióba sem. Nyílt levelét ugyanis vulgárisnak és homofóbnak nyilvánították. - Michel Onfray és támogatói viszont példátlan cenzúrának és a szabad véleménynyilvánítás megakadályozásának tekintik az egyébként Macron befolyása alatt álló közmedium reakcióját.

A Macront véd? cenzúráról a magyar médiumoknak is b?ven van tapasztalatuk. Amikor a 888.hu szerkeszt?i a bevándorláspárti elnök zavarba ejt? fotóját állították szembe azzal a képpel, amikor Orbán Viktor az unokájával játszik, és azt írták alá, hogy „Tessék választani!”, a Facebook cenzúrázta a képet és törölte.

Pedig Onfray amúgy baloldali filozófus, aki így vall önmagáról:

„Old school baloldali vagyok, annak a baloldalnak a híve, amely egy közösséget alkotó nép javáért dolgozott, nem elszigetelt, magukba zárkózó törzsekért. A jobboldali, liberális baloldal, amelyet Mitterrand 1983-ban hozott létre, miután faképnél hagyta a szocializmust, hogy betöltse az így keletkező ideológiai rést, a tőke szolgálatába szegődött, közreműködött az Egyesült Államok büntetőhadjárataiban szerte a világban (amire az umma, a világban élő muzulmánok összessége pontosan emlékszik...), gazembereket próbált hűsként eladni, a társadalmi sikert a bankszámlán felhalmozott vagyon mennyiségével mérte, a kultúrát kütyüvé változtatta át, megadta magát a muzulmán teokrácia előtt, a neokolonizizmust pedig a humanitárius intervenció jegyében igazolta. Baloldalinak, tehát haladónak lenni ma nem jelent mást, mint a tőkét ünnepelni, az amerikai neokonzervatívok mögött vonulni harcba, letérdelni a gazemberek előtt, áldozni az aranyborjúnak, a kultúrát pusztá terméknek tekinteni és utat engedni az egyház visszatérésének – amennyiben az koranikus természetű. Továbbra is baloldali vagyok, de a mai haladó eszméket nem vállalom fel. Azt az old school baloldalt képviselem, mely nem mondott le a munkásokról és a parasztokról, a nélkülözésekről, a maastrichti állam liberalizmusának áldozatairól, a munkanélküliekről, az állástalan fiatalokról, a dolgozókról és a proletárokról, ahogy valaha mondták, az egyedülálló és bántalmazott népekről, az ateizmusról és a népek önrendelkezési jogáról. Konzervatív lennék tehát? Igen, ha úgy tetszik. Mivel a haladás nem önmagában való cél. A rák is egyre csak fejlődik a beteg szervezetében. A metaforát továbbgondolva: szeretném megírni az egészséget... Nihilista korunkban a haladás a nihilizmus haladása. Ha feltétlenül címkéket akarunk aggatni, mondjuk azt, hogy konzervatív anarchista vagyok – és az a szó, hogy »szocializmus« sem tölt el félelemmel...”

Bizony, bennünket sem. Miképpen a „nemzeti” sem. S ím, egy tisztességes baloldali ma bizony jobboldali, miképpen ideje lenne felfogni azt is végre, hogy a „nemzeti” és a „szocialista” szó nem csupán hitleri módon kapcsolható össze.

De hogyan jutottunk idáig?

Éppen úgy, hogy a „nemzetközi baloldal” legsúlyosabb és legfertőzőbb betegsége a második világháború óta az utópiaszomjúság. Ezért aztán a végsőkig imádták és védték előbb Sztálint, aztán Maót, aztán a harmadik világ terroristáit, aztán Pol Potot, és mert nem maradt más, hát most a migránsokat és a szexuálisan aberráltakat.

Mindegy, csak mindig legyen valami utópia, mindegy, csak mindig legyen egy kisebbség, amelyet meg kell védeni a többségtől, mindegy, csak a társadalom soha ne élhessen békében és nyugalomban. Mindegy, csak ne legyen soha Wodehouse világa, ne legyen a Csengetett, Mylordvilága, ahol rend van és békesség, enyhén és kicsit jobban ütdött arisztokratákkal, enyhén és kicsit jobban ütdött „pórokkal”, akik remekül tolerálják egymást, de tolerálják a leszbikus úri kisasszonyt éppúgy, mint a cselédlányfétisben szenvedő lordot. És Stokes, a „marxista-leninista” lakáj amúgy elszeretettel lopja el nemcsak kenyéradó gazdáit, de a szakácsné pénzét is.

Ez a mai baloldal éppen az utópiaszomjúságban jutott legmesszebbre, és a kultúrharcban volt a legsikeresebb. Felépítette az „értelmiség terrorizmusának” rendszerét (Jean Sévillia), amelyben aki baloldali, az bármit is tesz és tett, rendben van, aki jobboldali, az viszont folyamatosan igazolja és tisztázza magát. Holott az erkölcstelenség és ostobaság rendíthetetlennek tűnő fellegvára baloldali.

Ilyen mai, ilyen modern, ilyen progresszív baloldali. Amely baloldal csupa flagellánsból áll. Furcsa flagellánsból. Ezek a furcsa flagellánsok a nap 24 órájában ostoroznak valamit és valakit, de sohasem önmagukat.

A kultúrharc lényege ennek a fellegvárnak a felperzselése és e furcsa flagellánsok eltüntetése a föld színéről.

(Folytatjuk)

Bayer Zsolt - www.magyaridok.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>, illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalátról tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell”

Ajánló